

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.150/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	Országos Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	Vértesyné dr. Bokor Katalin kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 6.K.701.327/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a Parancsnokságnál mint alperesi jogelődnél (a továbbiakban: Parancsnokság¹) fennálló szolgálati jogviszonya alatt 2001. április 7. napján – a szolgálati kötelemekkel összefüggő – balesetet szenvedett, emelő-, illetve vállöv vonaltól lefelé lebényt, kerekesszék használatára kényszerült. A baleset következtében a szolgálati jogviszonya egészségügyi alkalmatlanság folytán 2002. október 2. napján felmentéssel megszűnt. Az alperes a balesettel összefüggésben a felperes elmaradt jövedelmét anyagi kártérítés címén a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 165. §-a alapján megfizette, valamint a felek 2002. márciusban megállapodást kötöttek (a továbbiakban: Megállapodás), melyben a

Parancsnokság1 a felperes nem vagyoni kárának a megtérítését is vállalta. A Megállapodás szerint a Parancsnokság1 20.000.000 forint nem vagyoni kártérítést fizetett; a felperes 16.000.000 forintból a megváltozott egészségi állapotának megfelelő ingatlan vásárlását, az átalakításának elvégzését, továbbá egy olyan új gépjármű vásárlását vállalta, melyben a kerekesszék összezsukva elhelyezhető, és az abban elhelyezett új ülésben a szállítása biztonságosan megoldható. A felperes a Megállapodásban kijelentette, hogy a kártérítési összeget a nem vagyoni kárának teljes körű megtérítéseként elfogadja, további nem vagyoni kárigénnyel a Parancsnokság1 felé nem él, illetve az anyagi károk folyamatosan külön eljárásban kerülnek elbírálásra.

[2] A felperes a Megállapodásban rögzített cím1 szám alatti ingatlant megvásárolta és átalakíttatta; 2007. március 24. napjáig abban is lakott. Ezt követően helysége1re, majd 2023. január 26. napjával – családi indokaira tekintettel – az felperes címe szám alatti általa megvásárolt ingatlanba (a továbbiakban: perbeli ingatlan) költözött, abban az életviteléhez szükséges átalakításokat elvégezte. A felperes orvosi dokumentációval igazolt egészségi állapota [vasoregulatio (testhőmérséklet szabályozási) zavar] miatt a perbeli ingatlanban klímaberendezés beszerelése vált szükségessé, melynek anyag- és munkaköltsége 340.000 forintot tett ki. Ezen költségek megtérítése iránt az alperesnél kártérítési kérelmet terjesztett elő.

[3] Az alperes a határozatszám1 számú határozatával a kártérítési igényt elutasította. Elismerte, hogy a kártérítési igény a régi Hszt. 164. § (4) bekezdésének megfelel, az a sérelem elhárításával összefüggésben felmerült indokolt költségnek minősül, azonban álláspontja szerint a Megállapodás 2. pontja értelmében ezen kártérítési kötelezettségének már az egyszeri 20.000.000 forint kártérítés megfizetésével eleget tett, további kártérítési igény teljesítésének ezért nincs helye.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a keresetében kártérítés jogcímén az alperest 340.000 forint, valamint annak 2024. szeptember 23. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy a baleset folytán kerekesszékbe kényszerült, gerincvelő sérülése miatt nem képes az izzadásra, önálló hőleadásra, a meleg időjárás elviselhetetlen számára, az életvitelét nagymértékben megnehezíti, ezért a klímaberendezés telepítése nem választás kérdése, hanem az egészségi állapotából eredő szükségszerűség. A vagyoni kára megtérítéséről – melybe a klímaberendezés telepítése is tartozik – a Megállapodásban nem mondott le, abban kizárólag a nem vagyoni kár végleges rendezéséről állapodtak meg. Követelése jogalapjaként a régi Hszt. 162. §-165. §-ait, a belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek és hivatásos állományú tagjainak kártérítési felelősségéről szóló 23/1997. (III. 19.) BM rendelet II. Fejezetében foglaltakat, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 241. §-244. §-ait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 355. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:522. § (1) és (2) bekezdéseit jelölte meg.

[5] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva. Álláspontja szerint a Megállapodás 3. pontjában megfogalmazottak, miszerint a felperes a 2. pontban meghatározott kártérítési összeget a nem vagyoni kárának megtérítésére elfogadta, a 2. pont második és harmadik bekezdéseire is kiterjednek. A 20.000.000 forint kártérítési összegből a felperes egy, az egészségi állapotának megfelelő ingatlan, továbbá egy hasonló adottságú gépkocsit vásárolt. Amennyiben egy másik ingatlanba költözik, úgy a korábban a kártérítés összegéből megvásárolt ingatlan vételárából kell az új ingatlana megfelelő átalakítását, így a klímaberendezést is finanszíroznia. A klímaberendezés szükségességét és azt, hogy annak telepítése a baleset következményeinek az elhárításával összefüggésben merült fel, nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest kártérítés jogcímén késedelmi kamattal növelt 340.000 forint megfizetésére kötelezte. Döntését a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (2) bekezdésére, valamint a régi Hszt. 162. § (1) bekezdésére, 164. § (1), (2) és (4) bekezdéseire, 165. §-ára alapította.

A perben nem vitatott tényként rögzítette, hogy a felperes a szolgálati viszonyal összefüggésben szenvedett balesetet, melyért az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik, továbbá a klímaberendezés költsége a régi Hszt. 164. § (4) bekezdése szerinti, a sérelem elhárításával összefüggésben felmerült indokolt költség körébe tartozik. Rámutatott, hogy a felperes szülei a gondozását már nem tudják ellátni, az eredetileg vásárolt ingatlanból történő elköltözés a családi viszonyaira tekintettel indokolt volt, azt a Megállapodás sem zárta ki. A perben eldöntendő jogkérdés, hogy a felperesnek a Megállapodásban rögzített lemondó nyilatkozatának hatálya a kárigényére kiterjed-e. A Megállapodás tartalmának értelmezésekor a felek között korábban folyamatban volt kártérítési ügyekben született Kúria Mfv.I.10.415/2016/5. számú ítéletében, a Zala Megyei Törvényszék 2.Mf.21.267/2015/9. számú ítéletében, a Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.72/2014/51. számú ítéletében, a Szegedi Törvényszék 4.K.700.848/2023/23. számú ítéletében, valamint a Fővárosi Ítéletábrla 4.Kf.700.187/2024/4. számú ítéletében foglaltakat vette alapul, az ott kifejtettektől nem kívánt eltérni. A hivatkozott ügyekben a bíróság a felek szándékára vonatkozóan a Megállapodás tartalmának vizsgálatát a felperesi lemondó nyilatkozatra nézve már elvégezte. A korábban perben eljáró Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság széles körű bizonyítást folytatott le, melynek során a perben meghallgatott tanú is azt támasztotta alá, hogy a felperes a Megállapodásban csak a nem vagyoni kártérítési igényéről mondott le véglegesen, a felek szándéka kizárólag annak rendezésére irányult. E körben idézte a korábbi eljárásban meghallgatott tanú vallomásával kapcsolatban tett ítéleti megállapításokat, valamint hangsúlyozta, hogy ezen jogi álláspontot valamennyi bíróság osztotta. Összességében megállapította, hogy a Megállapodásban a felek szerződéskötési szándéka kifejezetten a nem vagyoni kártérítés körébe tartozó összeg megfizetésére irányult, a felperes a vagyoni kárigények későbbi megtérítése igényéről nem mondott le, így nem volt akadálya annak, hogy azt a régi Hszt. 162. § (1) bekezdése és 165. §-a alapján érvényesítse. Az alperes a klímaberendezés beszerelésének az indokoltságát, bekerülési költségét nem vitatta, ezért a felperes által igazolt költséget a kártérítés összegének megállapítása során az ítéltetése alapjául elfogadta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mert okszerűtlen következtetéseken alapuló megállapításokat tartalmaz, a bizonyítékokat – azok egybevetése során – nem a maguk összességében értékelte, azokból helytelen következtetéseket vont le. Jogszabálysértésként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, 346. § (5) bekezdését, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 2. § (2) bekezdését, a régi Ptk. 207. § (1) bekezdését, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 133. § (3) bekezdését jelölte meg. Nem vitatta, hogy a régi Hszt. 162. §, továbbá 164. §-165. §-aira tekintettel a felperes elmaradt jövedelmét, dologi és nem vagyoni kárát a sérelemmel, illetve annak elhárításával összefüggésben felmerült indokolt költségét köteles megtéríteni, azzal kapcsolatos felelőssége fennáll. A kiesett jövedelmet havi rendszerességgel járadék formájában pótolja, dologi kiadásait is rendszeresen téríti. A Megállapodás 2. pontja alapján a Parancsnokság 1 20.000.000 forint kártérítést fizetett a felperesnek azzal a kikötéssel, hogy abból olyan ingatlant vásárol, amely átalakítással alkalmas a kerekesszékes közlekedésre, és biztosítja a károsult életviteléhez szükséges valamennyi berendezést. A Megállapodás régi Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezéséből is egyértelműen kiolvasható, hogy a felperes nem csupán az ingatlanvásárlás lehetőségére, hanem olyan konkrét ingatlan megvásárlására vállalt kötelezettséget, amely az állapotának megfelelő lakhatást biztosítja. A szerződésben ez a feltétel kikötésre került, melyet a felperes elfogadott.

A felperes döntése volt, hogy a 20.000.000 forint kártérítés mely hányadát költi ingatlanvásárlásra. Ez alapján a szülei ingatlanának (2.400.000 forint) ötszörösét költötték ingatlanvásárlásra (13.500.000 forintot). Amennyiben ezen összeget a Megállapodáson felül igényelte volna, ilyen összegű kártérítésre nem számíthatott volna. A Megállapodásban szereplő „vagyoni kártérítés” az egyszeri (pl. gyógyászati segédeszközök) vagy rendszeresen térítendő vagyoni igényekre vonatkozott, melyekről ő, illetve jogelődje további határozatokat hozott. A jogelődje tehát a felperes részére az egészségi állapotának megfelelő lakhatást, akadálymentesítést kötelezettségén felüli mértékben biztosította. A 20.000.000 forint kártérítés jelentősen meghaladta a baleset bekövetkezése idején szokásos nem vagyoni kártérítés mértékét. A felperes többszöri lakóhelyváltoztatása sem volt indokolt. A csatolt számla igazolja a klímaberendezés megtörténtének a tényét, annak összegét, az indokoltságát azonban nem támasztja alá. Az elsőfokú bíróságnak a perben a felek előadásait, valamint a korábbi perben meghallgatott tanú vallomását kellett értékelnie, melynek során magáévá tette a korábban eljárt bíróságoknak a Megállapodással kapcsolatot jogértelmezését. Megítélése szerint a Megállapodás alperesi értelmezése nem volt kiterjesztő, a felek szerződéskötési szándékának értelmezése a 3. pont tekintetében éppenséggel megszorító az elsőfokú ítélet által, amikor a „megállapodás 2. pontjában általa kifejtettek szerint” felperesi elfogadó nyilatkozatnak nem tulajdonított jelentőséget. Ez azt eredményezte, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen, okszerűtlenül értékelte és az erre alapított döntése jogszabálysértő.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan rögzítette és okszerűen hivatkozott a korábbi eljárásokban született döntésekre. A Megállapodás egyértelműen

rögzíti, hogy „Ezen megállapodás a nem vagyoni kárpótlás címén előterjesztett igényekre vonatkozik, a vagyoni kártérítésre irányuló igénytől független” (Megállapodás 2. oldal 3. bekezdés). A Megállapodás ezen része másképp nem értelmezhető, és ezt az értelmezést a korábban már eljáró bíróságok is osztották. A nem vagyoni kártérítésen kívüli kártérítési felelősséget nem lehet szűkítően értelmezni, mivel az alperesnek a régi Hszt. 162. § (1) bekezdése alapján teljes mértékű kárfelelőssége van. A Fővárosi Ítéltábla a korábbi, 4Kf.700.187/2024/4. számú ítéletében kimondta, hogy a Megállapodásban kizárólag a nem vagyoni kárigény került rendezésre, és a lemondó nyilatkozat a további vagyoni károkra nem terjedt ki. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint teljes mértékben eleget tett. Az elsőfokú bíróság sem a Bszi. 2. § (2) bekezdését, sem a régi Ptk. 207. § (1) bekezdését nem sértette meg, mivel az ítélezése során a jogszabályok érvényesülését biztosította, illetve megindokolta, hogy a korábbi bíróságok jogértelmezésétől miért nem kíván eltérni.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálván. E körben az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokolásával egyetértett, – a helytálló indokok megismétlése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egyrészt azt vizsgálta, hogy jogszerűen foglalt-e állást abban a jogkérdésben, hogy a Megállapodás nem terjedt ki a felperes vagyoni kárának érvényesítéséről történő lemondásra, ezáltal nem volt akadálya annak, hogy a régi Hszt. 162. § (1) bekezdése és 165. §-a alapján a kárigényét érvényesítse. Másrészt – amennyiben a felperes a kárigényét érvényesíthette – annak megtérítésére a régi Hszt. fent hivatkozott rendelkezései alapján a jogalapja fennállt-e.

[11] Az első jogkérdés eldöntése kapcsán az alperes a Megállapodás elsőfokú bíróság általi értelmezésének – a régi Ptk. 207. § (1) és (3) bekezdései szerinti helytállóságát – vitatta, e körben a Bszi. 2. § (2) bekezdésének a megsértésére hivatkozott, ugyanakkor ezen jogszabálysértéssel kapcsolatban konkrét előadást nem tett, arra vonatkozóan jogi érvelést nem munkált ki, így azt a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

[12] Az elsőfokú bíróság a Megállapodás értelmezése során helytállóan annak szövegezését, az eljáró bíróságok által lefolytatott széleskörű bizonyítást, a korábbi perben felvett és a Kúria által is hangsúlyozott (Mfv.I.10.415/2016/5. számú ítélet [45] bekezdés) tanúvallomást értékelte, mely alapján megalapozottan helyezkedhetett arra az álláspontra, hogy a felek kizárólag a felperes nem vagyoni kárigényét kívánták rendezni; a lemondó nyilatkozat a további vagyoni károkra nem terjedt ki.

[13] Az elsőfokú ítéletben helytállóan került rögzítésre az is, hogy a Megállapodás időpontjában hatályos régi Ptk. 207. § (3) bekezdése értelmében a joglemondó nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni. A Megállapodás 3. pontja egyértelműen és kizárólag a további nem vagyoni kártérítési igényéről való lemondásra irányul; a 2. pont a vagyoni és nem vagyoni kártérítés címén előterjesztett kárigényeket külön is választja, a 20.000.000 forint kártérítés jogcímeként pedig kizárólag a nem vagyoni kárt jelöli meg. A nem vagyoni kárnál ugyan vagyoni kárelemeket (lakóingatlan és gépkocsi vásárlás mint indokolt költség) is szerepeltet, azonban a felperes a 20.000.000 forint kártérítést kifejezetten a nem vagyoni kárának a teljes körű megtérítése körében fogadja el (Megállapodás 3. pontja), és a további kárigényéről is e körben mond le. A Megállapodás 3. pontjának alperes által hivatkozott mondatrésze is úgy szól, hogy a felperes részére 15 napon belül 20.000.000 forint kerül átutalásra, „amely összeget felperes a megállapodás 2. pontjában általa kifejtettek szerint elfogad a nem vagyoni kárának teljes körű megtérítésére.” Azaz az alperes által megjelölt mondatrész teljes egészében a felperes álláspontját támasztja alá, abban konkrétan kimondásra kerül, hogy a 20.000.000 forint a nem vagyoni károk fedezetéül szolgál.

[14] Az alperes alaptalanul érvelt a Megállapodás felperesre kedvező feltételeivel, mivel az abban foglaltak minősítése a fellebbezési eljárás keretein túlmutat. Nem volt jelentősége a perbeli kárigény érvényesítése kapcsán annak sem, hogy az alperes az egyéb vagyoni kárigényét rendszeresen megtéríti, illetve a jövedelemkiesés ellentételezéseként járulékot fizet, mivel ezen juttatások a jelen perben érvényesített kárigénytől eltérő jogcímen kerülnek kiutalásra, azok teljesítése a perbeli kártérítési igényt nem zárja ki. Annak sem volt relevanciája, hogy a Megállapodásban rögzített nem vagyoni kár összege a Megállapodás megkötésének időpontjában az alperesi álláspont szerint irreálisan magas volt, mivel a bíróságnak nem a Megállapodás kapcsán felmerült értékaránytalanságot, hanem azt kellett vizsgálnia, hogy a vagyoni kárigény érvényesíthetőségét a Megállapodás kizárta-e vagy sem, e vonatkozásban pedig a döntése megalapozott.

[15] Figyelemmel arra, hogy a Megállapodás alapján a felperesi kárigény előterjesztésének nem volt akadálya, a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a perbeli kárigény a régi Hszt. 162. § (1) bekezdése és 165. §-a alapján érvényesíthető volt-e, azaz a kártérítésként érvényesíteni kívánt követelés olyan indokolt költségnek minősült-e, amely a sérelemmel, illetve annak elhárításával kapcsolatban merült fel.

[16] E tekintetben az alperes – a határozatában foglaltaktól, illetve az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataitól eltérően – a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a felperes által csatolt bizonyítékok csak a klímaszerezés összegét, illetve megtörténtét támasztják alá, annak indokoltságát nem. Ezzel szemben a határozatában egyértelműen rögzíti, hogy „a kártérítési igény a 164. § (4) bekezdésében írt, a sérelem elhárításával összefüggésben felmerült indokolt költségek körébe tartozik”, továbbá védiratában is úgy nyilatkozott, hogy „nem vitatjuk a felperes által a káreljárásban csatolt ambuláns lap alapján, hogy a klímaberendezés használatára rászorul, mivel a gerincsérülése folytán a hőleadó képessége

megsérült” (védirat 3. oldal első bekezdés). A per 2025. március 13. napján megtartott tárgyalásán a fentiekkel egybehangzóan úgy nyilatkozott, hogy „azt nem vitatom, hogy a most érvényesíteni kívánt kártérítési igény a régi Hszt. 164. § (4) bekezdésének megfelelő, a sérelem elhárításával összefüggésben felmerült indokolt költségek körébe tartozik, kizárólag azért vitatom a felperes által igényelt összeget, mert álláspontom szerint az alperes jogelődje korábban már megtérítette a 2002-ben kötött megállapodás alapján.” Mivel az elsőfokú eljárásban az alperes a klímaberendezés beszerelésének a szükségességét nem vitatta, azt egyebekben a felperes a csatolt orvosi dokumentumokkal alá is támasztotta, a törvényszék helytállóan tekintette azt a sérelem elhárításával összefüggésben felmerült berendezésnek, és jogszerűen állapította meg, hogy a felperes kárigénye a régi Hszt. 165. §-a szerinti valamennyi feltételt kielégítette.

[17] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[18] A felperes a másodfokú eljárásban perköltséget nem igényelt, annak összegét a törvényi előírások szerint nem számította fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 81. § (1)-(2), (5) és 82. § (3) bekezdései értelmében rendelkeznie nem kellett.

[19] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű, 27.200 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2025. július 8.

dr. Kecskés Zsófia s.k.   dr. Szeles Balázs György s.k.   dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró